

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358456832/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

spørger ogsaa Julius straks sin Elskede, om hendes Barn, hvis det bliver en Pige, skal opdrages til Portræt- eller Landskabsmaleriet. Alene som Medlem af Kunstnerlauget har hun for Forældrene Interesse. Kun Digtere og Malere har Lod og Del i Poesien. Man forstaar da let, hvorfor *Lucinde* ikke kunde bringe noget socialt Resultat.

Men havde Bogen end intet praktisk Udslag, og var den end for marvles til at kunne virke til nogensomhelst Art af Reform, saa laa der dog en Praksis bag den.

Lad os kaste et Blik paa Novellens Figurer.

Paa en Baggrund af den dybeste Foragt for al Virkelighedens Prosa og alle Samfundets borgerlige Forhold tegner Bogens Hovedpersoner sig som talende Skyggerids. Skriftet skammer sig ikke ved sin erotiske Lære, det føler sig i sin Renhed hævet over Mængdens Dom: «Ikke blot den kongelige Ørn tør foragte Ravnens Skrig, hedder det; ogsaa Svanen er stolt og bryder sig ikke om dem. Den har ingen anden Bekymring end den, at dens hvide Vinger ikke maa tabe deres Glans. Den tænker kun paa at klynge sig til Leda's Skød uden at lade sig skræmme, og paa at udaande Ait, hvad der er dødeligt i den, i Sang.»

Billedet er smukt og kækt, men er det sandt? Leda og Svanen er blevene behandlede paa saa mange Maader.

Julius er en «sønderrevet» ung Mand, naturligvis Kunstner, om hvem vi i *Lehrjahre der Männlichkeit*, et Afsnit, der indeholder, hvad Flaubert har kaldt *l'éducation sentimentale*, erfarer som det mest betegnende Træk, at han kunde spille Farao med den tilsyneladende heftigste Lidenskab og dog være adspredt og fraværende, i et Øjeblik's Hede kunde vove Alt og saasnart det var tabt vende sig ligegyldig bort. Kan dette Karaktertræk nu end ikke afløkke os Beundring, saa maler det dog taalelig godt en nydelsessyg og udbrændt Natur, der uden kraftig Drift til Handling søger Pirringsmidler i en slap og koldtfortvivlet Lediggang. Hans Udviklingshistorie betegnes udelukkende af en Række Kvindenavne, saaledes som meget unge Menneskers saa ofte gør. De paagældende Kvinder skitseres flygtigt som med en Blyant i et Album; kun et af disse forberedende Billeder er mere udført, Portrættet af en i østerlandsk Ørkesløshed fuldstændig opgaaet Kameliadame, der som Kameliadamen hæver sig ud af sin Livskres gennem en oprigtig Forelskelse og dør, da hun ikke bliver forstaaet eller troet. Hun gaar ved et Selvmord ud af